

Kính gửi CỤ NGUYỄN HỮU THỌ CHỦ TỊCH QUỐC HỘI NƯỚC C.H.X.H.C.H
Việt Nam.

Kính thưa Chủ tịch.

Chúng tôi, một số thương binh đã chiến đấu trên nhiều mặt trận chống
ngụy xâm.

Trong số chúng tôi có một bạn thương binh, bị một tai nạn vô cùng đau
khổ, hơn 25 năm nay không dám nói với ai. Nay khi sắp sang thế giới khác
đã viết một bức huyết lệ thư, nhờ chúng tôi đánh máy gửi tới trình Ngài.

Một vụ bê bối khủng khiếp, ám sát bà Nguyễn Thị Xuân vợ cụ HỒ CHÍ
MINH, thủ tiêu cô Nguyễn Thị Vàng, vợ chưa cưới của bạn chúng tôi, giết
chết cô Nguyệt và nhiều người khác nữa, làm cho cả huyện Hòa An tỉnh Cao
Bằng, chúng tôi một thời gian xôn xao. Nhưng những tên thủ mưu thủ
ác vẫn được cực cơ quan, pháp luật nhà nước bao che, đến nay chúng vẫn ở
ngài vọng pháp luật, nhảy lên những chức vụ cao.

Chúng tôi hiểu được Ngài là một trí thức yêu nước, có tinh thần Cách
mạng cao, tích cực bảo vệ chân lý, bảo vệ Hiến pháp, pháp luật nhà nước,
không hề sợ gian nguy khó khăn.

Vụ bê bối này tới nay đã qua 25 năm, nhưng vì sự tàn ác quá độ của
hung thủ lại được pháp luật che chở, cho nẹ không một ai dám hề rặng,
nhưng nay chúng tôi rất tin Ngài mới có khả năng khám phá ra và xử lý
những tên hung thủ, thủ mưu thủ ác xứng đáng với tội ác của chúng. Tuy
việc đã lâu ngày nhưng theo luật nước ta, từ năm 1944-1945, Hồ Chủ tịch
đã ban hành một SẮC LUẬT HỒI TỐ, những vụ phạm pháp của địa chủ mấy chục
năm đã qua đều được đem ra truy tố. SẮC LUẬT HỒI TỐ có thể đem ra áp dụng
vào vụ này được. Chúng tôi những thương binh đã đổ xương máu vì độc lập
của quốc gia, tự do công lý cho nhân dân, chúng tôi rất mong Ngài sẽ vì
chân lý mà tìm ra hung thủ, xử lý thích đáng, treo cổ hung thủ công khai
hoặc bị mật.

Nếu trái lại, vì bê lũ, phải bao che cho hung thủ không trừng trị
được bọn tàn ác này, thì chúng tôi xin phép Ngài phổ biến rộng rãi vụ bê
bối này cho toàn thế thương binh và bộ đội biết để họ đổ xương máu bảo
vệ NGÀI VÀNG CỦA CÁC NGÀI.

Và hơn nữa, chúng tôi sẽ tuyên bố vụ bê bối giết vợ CỤ HỒ CHÍ MINH
này cho toàn thế giới biết để cả nhân loại tin tưởng vào chế độ ưu việt
của các Ngài.

Chúng tôi một số thương binh sống dở chết dở, vì vấn đề này mà các
Ngài muốn bỏ tù hay thủ tiêu, chúng tôi không hề sợ, và có khi như vậy lại
đỡ khổ cho chúng tôi.

Hồng kính gửi CỤ IÊ ĐUẨN TỔNG BÍ THƯ Đ.C.S.V.N.
CỤ PHẠM VĂN ĐỒNG CHỦ TỊCH H.Đ.B.T.
CỤ PHẠM HỒNG PHỔ CHỦ TỊCH H.Đ.B.T.

Kính chào quyết thắng.
Một số thương binh bạn chiến đấu với
chồng cô Vàng.

Cao Bằng, ngày 29 tháng 7 năm 1983
Kính gửi Ô. NGUYỄN HỮU THỌ CHỦ TỊCH QUỐC HỘI nước C.H.X.H.C.N.
Việt nam.

Tôi là một thương binh đã 25 năm nay vô cùng đau khổ, không dám hé răng với ai. Không phải chỉ vết thương bom đạn, giấn tranh mà là một vết thương lòng vô cùng nhức nhối. Nay tôi sắp được từ giã cái xã hội vô cùng đen tối này đi sang thế giới khác, tôi phải chạy vạy rất khó khăn mới viết được bức thư này lên Chủ tịch, hy vọng ông còn lương tri lương tâm đem ra ánh sáng một vụ bê bối, vô cùng nghiêm trọng tàn ác, mà người vợ chưa cưới của tôi là một nạn nhân. Nay tôi hy vọng những tên hung thủ được lột mặt nạ trước công chúng, không để cho chúng còn ngồi trên đầu trên cổ nhân dân.

Nguyên từ năm 1954, tôi có người yêu tên là Nguyễn Thị Vàng, 22 tuổi quê làng Hà mã, xã Hồng Việt, huyện Hòa An, tỉnh Cao Bằng. Cô Vàng có người chị họ tên là Nguyễn thị Xuân, tên gọi trong gia đình là cô Sang tức Minh Xuân. Tôi nhập ngũ đi bộ đội cuối năm 1954, cô Vàng và cô Xuân tình nguyện vào công tác hộ lý trong một đơn vị quân nhu. Được mấy tháng ông TRẦN ĐĂNG NINH tổng cục trưởng tổng cục hậu cần, mấy lần đến gặp cô Xuân, đầu năm 1955 thì đem xe tới đón về Hà nội, nói là để phục vụ Bác Hồ. Được mấy tháng sau thì cô Xuân cũng xin cho cô Vàng về Hà nội ở trên gác nhà 66 Hàng Bông Nhuộm với cô Xuân và cô Nguyệt (con gái ông Hoàng Văn Độ cậu ruột cô Xuân).

Đã luôn hai năm tôi chỉ được tiếp thư chứ không được gặp cô Vàng người yêu của tôi. Nhưng khoảng tháng 10 năm 1957, tôi bị thương nhẹ được điều trị tại bệnh viện huyện Hòa An. Chúng tôi vô cùng sung sướng lại được gặp nhau. Trong một tuần lễ, cô Vàng kể lại mọi nỗi đau xót cô đã gặp phải cho tôi nghe. Tôi xin ghi lại tỉ mỉ những lời cô Vàng tâm sự với tôi, mà không bao giờ tôi có thể lãng quên đi được. Vàng kể:

Đầu năm 1955, cô Xuân được về gặp Bác Hồ. Bác định lấy cô Xuân làm vợ chính thức, mấy tháng sau chị Xuân xin cho em (Vàng tự xưng) cùng về ở trên gác nhà 66 Hàng Bông Nhuộm Hà nội. Còn tầng dưới tại Bác Hồ cho ông Nguyễn Quý Kiên chánh văn phòng thủ tướng phủ ở. Vì các vị lãnh đạo không cho chị Xuân cùng ở với Bác trên nhà Chủ tịch phủ, giao cho ông TRẦN QUỐC HOÀN bộ trưởng Bộ Công an trực tiếp quản lý chị Xuân, cho nên chị Xuân mới được đem về ở 66 Hàng Bông Nhuộm, nhà của Công an.

Cuối năm 1956, chị Xuân sinh được một cậu con trai. Cụ Hồ đặt tên là NGUYỄN TẤT TRUNG. Em có nhiệm vụ bề cháu.

Ông bộ trưởng Công an có nhiệm vụ quản lý chị Xuân, nên thường đến luôn. Nhưng một buổi tối vào khoảng mùng 6, mùng 7 tháng 2 năm 1957, ông HOÀN tới, ngồi nói chuyện vu vơ một tý, rồi ông nắm tay chị Xuân kéo vào một cái buồng xếp, từ cầu thang đi lên, vật chị Xuân lên một cái giường nhỏ, định hãm hiếp. Chị Xuân bị nhét khăn vào miệng nhưng vẫn ú ớ la lên. Em hoảng sợ la tru tréo. Còn chị Nguyệt sợ quá, rúm người lại ngồi một góc tường. Nghe tiếng cửa sổ nhà dưới xô sầm vào tường, lão HOÀN bỏ chị Xuân ra, rút khẩu súng lục trong túi áo, hoa lên nói to: Chúng mày im mồm, không ông cho

chết hết, rồi hăm hăm chạy xuống thang ra ô tô chuẩn.

Chị Xuân thất thểu đi rakhóc nước nở ôm chọng; lấy em. Em hỏi nó nắm lấy tay chị, sao chị không văng vào mặt nó, lại nó dất đi... Chị Xuân vừa nước nở vừa nói: Đau khổ nhục nhã lắm. Chị phải nói hết để các em tha tội cho chị. Từ hôm chị mới về ở nhà này, có một bà già độ 60 tuổi ở một buồng dưới nhà, vợ một cán bộ công an đã chết, lên thân mặt nói chuyện với chị rằng: sao cô ở đây một mình? Bà dặn bà tôi nói thật để cô biết, cái lão dom cô về đây là một tên côn đồ lưu manh, đâm ô tạn ác vô kế. Tôi xin kể một vại truyện cho cô nghe. Ông Lương Khánh Thiện, một ủy viên T.Ư bị đế quốc Pháp giết, có con gái tên là Bình. Chị Dương vợ ông Thiện đem con gái gởi bác Hoàn nhờ bác tác thành cho. Bác Hoàn đã hiệp cho nó chưa, rồi chọn một tên lưu manh vào làm công an để gả cô Bình làm vợ. Lão lại đem một cô gái có nhan sắc nhận là cháu, cũng hiệp cô cháu cho có chửa, rồi giết chết quảng xác xuống hồ Ha le để khỏi mang tiếng. Oan bộ công an nhiều người biết chuyện của nó, nhưng không ai dám hé răng, vì sợ lão vu cho một tội gì, bắt giam rồi thủ tiêu.

Nghe chuyện đó chị cũng khủng khiếp, nhưng lại nghĩ là nó đối với người khác còn đối với mình thì nó dẫu dăm. Nhưng chỉ được mấy hôm sau, chị nghe tiếng giầy đi nhẹ nhẹ lên gác, chị chạy ra thấy nó đi lên, nhếch mép cười một cách xỏ lá. Nó chào chị, rồi đi thẳng vào nhà, ôm ghì lấy chị vào lòng, rồi hôn chị. Chị xô nó ra nói: Không được hôn, tôi là vợ ông Chủ tịch nước. Nó cười một cách nhạo báng: Tôi biết bà to lắm, nhưng bà phải biết sinh mạng bà nằm trong tay tôi. Rồi nó lại nói: sinh mệnh tất cả dân tộc Việt nam, kể cả bố mẹ, anh chị nhà bà cũng nằm trong tay tôi. Tôi muốn bắt bố tử, thủ tiêu đứa nào, tùy ý. Và tôi nói cho bà biết ông cụ già nhà bà cũng không ngoài tay với của tôi. Rồi nó rút khẩu súng lục đi vào ngực chị, chị ngồi sụp xuống ghế nói: anh cứ bắn đi. Nó cười khì khì: tôi chưa đại gì bắn. Tôi tưng bà vật khác. Nó giắt súng túi quần, rồi rút ra một sợi dây nilon (dây dù) to bằng chiếc đũa, đã thắt sẵn một cái thòng lọng, nó quảng cái tròng vào cổ chị rồi nắm thòng lọng kéo chị đi lại cái giường kia, đẩy chị nằm xuống, rồi đầu kia sợi dây nó buộc vào chân giường. Chị khiếp sợ run như cây sậy. Bây giờ bà muốn chết tôi cho bà chết, rồi nó tự do lột hết quần áo chị, rồi ngồi xuống ngắm nghĩa ngắm nga:

Rõ ràng trong ngọc trắng ngà

Đào nguyên lạc lối đầu mà tới đây

Phẩm tiên đã đến tay phàm

Thị vãn cảnh quýt cho cam sự đời.

Rồi nó nằm đè lên khắp chị. Chị xấu hổ lấy tay che mặt. Nó kéo tay chị nói: Thanh niên nó phục vụ không khosi hơn ông già lại còn vợ làm gái. Xong nó cởi thòng lọng cho chị, rồi nó ngồi bên chị tán tỉnh hàng giờ:

Anh thương em lắm. Người ta gặp hạnh phúc phải biết hưởng hạnh phúc. Nếu em thuận tình thì muốn gì cũng có.

Nó đeo vào tay chị một chiếc nhẫn vàng, chị đã ném vào nhà xí. Nó lại dặn việc này phải tuyệt đối bí mật, nếu hở ra thì mất mạng cả lũ và tôi nói cho cô biết: Ông cụ tin tôi hơn tin cô.

Rồi từ đó chị biến thành một thú trò chơi của nó. Thấy bóng dáng nó, chị như một con mèo nhìn thấy con cọp, hồn vía lên mây, nó muốn làm gì tùy ý nó. Trong mấy tháng trời, chị tính toán lo quanh, không biết tâm sự với ai, mà không làm sao thoát khỏi nanh vuốt của nó... Nhớ lại lời nói của bà già, chị liền xin Bác cho hai em về đây, mong tránh được mặt nó.

Nhưng những hôm công an gọi các em đi làm hộ khẩu, đi làm chứng minh thư, lâu hàng buổi là nó tới hạnh hạ chị. Nó bảo chị phải nói cho hai em biết: phải biết cầm cái miệng, nếu búp xẹp thì mất mạng cả lũ. Hôm nay nó lại dây trắng trợn như vậy, vì nó tưởng chị đã dặn các em rồi. Bây giờ việc đã xảy ra, chị thấy rất nguy hiểm. Em nói: hay là chị em ta trốn đi. Chị Xuân nói: sau ngày sinh cháu Trung, chị thưa với Bác: bây giờ đã có con trai, xin Bác cho mẹ con ra công khai. Bác nói: cô xin như vậy là hợp tình hợp lý. Nhưng phải được Bộ Chính trị đồng ý, nhất là mấy ông Trường Chinh, Lê Đức Thọ, Hoàng Quốc Việt đồng ý mới được. Do đó cô đành phải chờ một thời gian nữa...

Mấy tuần trước Bác lại hỏi chị: các cô ở đây có nhiều người lạ tới thăm phải không? Chị thưa: bà chị em không có ai quen biết ở Hà Nội còn bà con ở Cao Bằng không có ai biết chị em ở đâu. Bác nói: không nhé ông Bộ trưởng, Công an nói dối?

Chị suy nghĩ mãi mới thấy rõ, nó muốn vu cáo chị em ta liên hệ với gián điệp hoặc đặc vụ gì đó, để định kế thoát thân nếu việc của nó bị bại lộ. Bây giờ ta trốn cũng không làm sao thoát tay nó, mà nó còn vu cáo giết hại anh chị em chúng ta. Chị Xuân lại nói: chị bị giết cũng đáng đời, chỉ rất hối hận để xin hai em về đây để chịu chung số phận với chị.

Em thấy nguy hiểm vì lão Hoàn đã nổi tiếng ở Bộ Công an là một tên dâm bôn vô cùng tàn ác.

Đến độ một tuần sau, vào bảy giờ tối ngày 11 tháng 2 năm 1957 (ngày em còn nhớ như dính đóng cột), một chiếc xe com măng ca thượng đón chị Xuân lên gặp Bác Hồ-Anh Linh xôm, người bảo vệ Trần Quốc Hoàn chuyển lên bảo vệ Bác, vào gặp chị Xuân nói lên gặp Bác, chị Xuân mặc quần áo, xoa nước hoa rồi ra xe.

Sáng hôm sau, 12 tháng 2, một nhân viên Công an Hà Nội đến báo tin chị Xuân gặp tai nạn ô tô chết rồi, hiện còn để ở nhà xác bệnh viện Phủ Doãn. Em hoảng hốt đưa cháu cho chị Nguyệt, ra lên xe công an vào bệnh viện. Em không được vào nhà xác, họ nói còn mổ tử thi. Lên một phòng nh

chờ, em thấy trong phòng đã khá đông người: Công an, tòa án, kiểm sát viên. Sau một tiếng, hai bác sĩ, một cán bộ Công an, một kiểm sát viên lên phòng chờ, đem một tờ biên bản đọc to cho mọi người nghe: tử thi thân thể không có thương tích gì, thấy rõ không bị tai nạn ô tô và cũng không phải bị đánh chém đánh đập gì. Mổ tử thi, trong cơ thể lục phủ ngũ tạng cũng không có thương tích gì, dạ dày không có thức ăn, không có thuốc độc. Tử cung không có tinh trùng, biểu thị không bị hiếp dâm. Duy chỉ có xương đỉnh đầu bị rạn nứt, mô sọ não không còn óc, mà chỉ có nước nhện chảy tuôn ra. Bác sĩ tuyên bố, đây có thể bị chèn chấn lên đầu, rồi dùng búa đánh vào giữa đỉnh đầu... Đây là một phương pháp giết người của bọn lưu manh chuyên nghiệp, của nhiều nước đã sử dụng.

Em vô cùng đau khổ chạy về kể chuyện lại cho chị Nguyệt nghe để hai chị em cùng nhau khóc... Ít lâu sau, một cán bộ công an đến bế cháu Trung đi, chúng em không được biết đem đi đâu. Rồi em thì được đi học một lớp y tá của khu tự trị Việt Bắc ở Thái Nguyên. Chị Nguyệt không biết họ cho đi đâu, không biết sống chết thế nào.

Học mấy tháng thì em được chuyển về bệnh viện Cao Bằng, em khóc luôn, họ cho là em bị thần kinh, nên họ cho về đây điều trị, may lại được gặp anh, kể hết mọi chuyện anh nghe, em nghĩ anh chỉ bị thương nhẹ, anh còn sống được lâu, anh sẽ nói rõ cho toàn dân biết vụ bê bối này. Còn em thì chắc chắn sẽ bị chúng giết, vì em đã nói vụ này cho nhiều chị em bà con biết. Bọn hung thủ còn theo dõi em. Ở Cao Bằng, có hôm em còn thấy thằng Ninh xồm tới gặp ông bác sĩ bệnh viện trưởng, được ít hôm họ tuyên bố em bị thần kinh, được chuyển về điều trị tại bệnh viện Hòa an.

Tôi chỉ được gặp Vàng em tôi có một tháng, đến ngày mùng 2 tháng II năm 1957, cô Vàng về thăm ông cậu Hoàng Văn Độ, hung thủ đi theo rồi giết chết quãng xác xuống sông Bằng giang, đến ngày mùng 5 tháng II mới nổi lên ở cầu Hoàng Bồ.

Tôi được tin, sững sốt chạy về cầu Hoàng Bồ, thì thi hài đã được kiểm nghiệm và chôn cất rồi. Nghe dư luận xôn xao, bị đánh vỡ sợ, tiền, đồng hồ vẫn còn nguyên và người nhà đã nhận về chôn cất. Tôi âm bố về Hà nội

liên lạc được với một cậu bạn cùng học, làm việc ở Tòa án Hà nội. Tôi kể vụ án em tôi bị giết, thì bạn tôi sao cho tôi một bản công văn Viện kiểm sát hỏi Tòa án về vụ em tôi và cô Xuân bị giết. Tôi xin sao văn bản đó trình ông để tiện việc điều tra.

Vụ này nhiều người bị giết: cô Xuân vợ Cụ Hồ Chí Minh, cô Vàng vợ chưa cưới của tôi, cô Nguyệt, còn nhiều người ở trường Y tá Thái Nguyên, nghe chuyện Vàng, đi nói chuyện lại cũng bị giết lây.

Mấy chục năm nay tôi tìm gan thất ruột nghĩ cách giả thù cho em tôi, nhưng sức yếu thể cô, đành ngậm hờn chờ chết. Theo Vàng dặn lại, tôi liên hệ với một số cán bộ già về hưu: công an, tòa án, kiểm sát, họ cho tôi

biết cậu Trung ngày đó đã được đưa về cụ Bằng nuôi, độ 4-5 tuổi thì
gửi cho Chu Văn Tấn, đến năm 13 tuổi là 1969 ngày Bác Hồ mất thì giao
về cho ông Vũ Kỳ nguyên thư ký của Bác nay là phó giám đốc bảo tàng
Hồ Chí Minh làm con nuôi. Vũ Kỳ có hai con đẻ : Vũ Vinh và Vũ Quang
còn Vũ Trung con nuôi là con chị Xuân tức là con Bác Hồ.

Tôi, một thương binh sắp đi thế giới khác, máu hờn nước mắt
viết thư này nhờ một người bạn chỉ tỉnh, thành tâm bảo vệ lẽ phải,
đánh mấy bức thư gửi tới trình ông. Mong ông lưu ý cho mấy việc :

1/. Các ông sẵn lòng bảo vệ chân lý : điều tra cho ra những
đứa thủ mưu thủ ác, chứ không truy xét người có lương tâm phát hiện
lũ tàn ác.

2/. Ở xã Hồng Việt bà con bạn hữu chị Xuân vào trạc tuổi 45,
trở lên còn khá nhiều, đều biết rõ cô Vàng, cô Xuân, cô Nguyệt và chắc
gia đình cô Xuân còn có nhiều di vật của cô Xuân, nhưng tất cả mọi
người đều khiếp sợ, không dám hó hăng. Mong ông cho điều tra thật trọng
bất mật, vì việc điều tra này bị lộ, thì cả lô bà con này bị thủ tiêu.

3/. Cậu Nguyễn Tấn Trung còn sống khỏe mạnh, nhưng việc điều
tra lộ ra thì cậu cũng dễ dàng bị thủ tiêu.

Tên hung thủ lái xe đón bà Xuân đi giết là Tạ Quang Chiến
hiện nay là Tổng cục phó Tổng cục Thể dục thể thao. Còn tên Ninh xồm
thì chúng tôi không hiểu đã leo lên chức vụ nào rồi.

Từ thế giới khác kính chúc Ngài
nhiều hạnh phúc.

Vợ chồng Nguyễn Thị Vàng.